

d ů v o d e h:

Nemůže míti úspěch ani výtku, že jest neplatná závěť z toho důvodu, že jest na ni připojeno jen vlastnoruční znamení ruky zůstavitelčino. Podle § 580 obč. zák. musí zůstavitel, který nemůže psáti, připojiti vlastnoruční znamení ruky na místě podpisu a to za přítomnosti všech tří svědků. Podle smyslu zákona neznačí slova »který nemůže psáti« jen případ, jak míní dovolání, když zůstavitel neumí psáti, nýbrž týkají se i případu, když zůstavitel pro tělesnou vadu, na př. slabost neb z jiného důvodu, jest neschopen psáti. Nižší soudy pak zjistily, že zůstavitelka připojila na poslední pořízení znamení ruky z toho důvodu, že jí nebylo lze psáti pro její nemoc, a zejména pro vole. Z tohoto zjištění, kterým jest vázán i dovolací soud, vyplývá, že připojení znamení ruky zůstavitelkou na posledním pořízení bylo zákonem odůvodněno.

Čís. 13543.

Úmluvou, že jest konati na pohledávku splátky při každém představení, jak se dají, nebylo ponecháno konání splátek na libovůli dlužníka.

I tam, kde bylo plnění ponecháno na libovůli právnícké osoby, jest soudu určiti dobu plnění podle třetí věty § 904 obč. zák.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, Rv I 1620/32.)

Žalobce provedl žalovanému spolku elektrisaci jeviště, za což mu žalovaný spolek dlužil 4.150 Kč. Bylo ujednáno, že žalovaný má dáti žalobci při každém představení spolku splátku. Žalobu o zaplacení 4.150 Kč procesní soud prvního stupně zamítl a uvedl ke konci důvodů, že návrh žalující strany podle § 904 obč. zák., by doba k plnění byla určena soudem, není odůvodněn, poněvadž toto zákonné ustanovení tu nepřichází v úvahu. Odvolací soud uznal žalovaný spolek povinným zaplatiti žalobci 4.150 Kč a sice v měsíčních splátkách po 200 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného.

D ů v o d y:

Dovolatelka neprávem vytýká s hlediska dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. mylnost názoru odvolacího soudu, že v souzeném případě jest podle § 904 obč. zák. ponechatí soudu, by určil podle slušnosti dobu plnění zažalované pohledávky, a nelze schváliti její názory, že plnění ponecháno jest její libovůli a žalobní pohledávka tedy bude splatna až po zániku spolku. Zjištěné ujednání, že na pohledávku konati jest při každém představení (divadelním) splátky, jaké se dají (tunliche Anzahlung), nelze podle obvyčeje poctivého obchodu (§ 914 obč. zák.) vykládati tak, že se pořádání představení a tedy i konání splátek ponechává úplně na libovůli dovolatelky, nýbrž, že obě strany při tom měly na mysli, že dovolatelka bude pořádati představení a tedy i konati splátky podle možnosti, takže žalobní pohledávka bude v dohledné době zaplacená. Jde tu tedy zřejmě o případ třetí věty § 904 obč. zák., že

dobu plnění určití má podle slušnosti soudce. Ostatně k témuž výsledku se dospěje, i kdyby se ujednání vykládalo tak, že čas splnění byl ponechán libovůli dovolatelčině. Ustanovení druhé věty § 904 obč. zák., že v tom případě vyčkati jest smrt dlužníkovu a držeti se pak dědiců, platí jen pro případy, kde dlužníkem jest fysická osoba, nikoli, kde jím jest osoba právnická, u níž o smrti ani o dědicích nelze mluvit. Ustanovení toho nelze užiti na právnické osoby ani obdobně pro nedostatek podobnosti smrti fysické osoby se zánikem osoby právnické. Proto i tam, kde by plnění bylo ponecháno na libovůli právnické osoby, již jest dovolatelka, bylo by dobu plnění určití soudu podle třetí věty § 904 obč. zák. Neodůvodněnou jest i výtku, že присouzené splátky jsou nepřiměřeně vysoké. Při stanovení doby plnění jest soudu vzíti slušný zřetel na zájmy a na poměry obou stran, nikoli jen na zájmy a poměry dlužníkovy. Přihlíží-li se v souzeném případě k výši zažalované částky a k tomu, že zažalovaný zbytek dluhu trvá již od začátku roku 1930, a že při placení soudem určeném dojde k úplnému zaplacení až v březnu 1935, jeví se i doba plnění i výše splátek okolnostem případu úplně přiměřenými. K volné úvaze o této přiměřenosti stačí obyčejná životní zkušenost a jest neodůvodněnou výtku neúplnosti řízení, že prý odvolací soud nezjistil majetkový stav dovolatelčin, který, jak již uvedeno, není jediné rozhodný.

Čís. 13544.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Jde o jednání proti dobrým mravům soutěže, obchází-li stavitel zákazníky a hledí-li je získat bez ohledu na to, že již byli jednali s jinými podnikateli, a nabízí-li při tom všeobecně značné slevy proti konkurenci, aniž by znal její kalkulaci, a činí-li tak s úmyslem a plánovitě.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, Rv I 1831/32.)

Žalující společenstvo stavitelů domáhalo se na žalovaném staviteli, by byl uznán povinným v rozsahu jím provozovaného řemesla zdržeti se i sám, i svými zaměstnananci ústních a písemných projevů, jakož i jednání, která jsou v rozporu s dobrými mravy soutěže a znějí v ten smysl, že se zavazuje bezplatně k vykonávání prací stavebně technických, dále, aniž by znal podklady nabídky konkurenční, nabízí pod ceny ostatních soutěžitelů tím, že se zavazuje k poskytnutí slevy a jinakých výhod stavbychtivým. *P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* uznal podle žaloby. *D ů v o d y*: Odporuje dobrým mravům soutěže, když stavitel technické práce, zhotovení náčrtků a rozpočty a technickou poradou, jakožto zcela neúplatné a nezávazné nabízí. To bylo také zakázáno výslovně jakožto odporující reelní soutěži v usnesení valné hromady Společenstva stavitelů ze dne 1. dubna 1928, schváleném zemským úřadem v Praze. Neméně odporuje dobrým mravům soutěže, když stavitel — jak v souzeném případě učinil z části žalovaný sám, z části svým zaměstnancem — obchází po domech všech stavbychtivých určitého místního obvodu, po případě dává obcházeti a aniž by znal nabídky konkurence a jejich základy kalkulační, zcela všeobecně prohlašuje, že